

voplatný a vykonatelný platební rozkaz ze dne 28. ledna 1935 byl přiložen až teprve k dovolacímu rekursu, takže k němu nelze se zřetelem na ustanovení § 126, odst. 2, knih. zák. přihlížeti. Článkem II, č. 2 uváděcích ustanovení k zákonu č. 76/1927 Sb. z. a n. byly zrušeny dvorské dekrety č. 577 c/1789 a č. 789/1806 Sb. z. s. i § 38, lit. c), knih. zák. v příčině zajištění přímých daní a těch dávek a poplatků, u nichž jest postupovati podle zákona č. 76/1927 Sb. z. a n., jak bylo vyloženo v rozhodnutí č. 14616, na něž se odkazuje. Zákonem č. 65/1933 Sb. z. a n., nabyvším účinnosti dnem 1. května 1933, bylo stanoveno v § 5, že i poplatky se zajišťují způsobem stanoveným pro zajišťování přímých daní, a v § 10, že se dnem, kdy zákon nabyl účinnosti, ruší ustanovení jemu odporující (rozh. č. 14201 Sb. n. s.). Neměl proto první soud vyhovovati žádosti poplatkového úřadu, ničím nedoložené a odvolávající se toliko na shora uvedené zrušené dvorské dekrety a na zrušený předpis § 38, lit. c), knih. zákona.

Čís. 15931.

I. Přípustnost dovolání do změňujícího rozsudku odvolacího soudu v částce převyšující 300 Kč, ale nepřevyšující 500 Kč, bylo-li dovolání podáno před účinností zák. č. 251/1934 Sb. z. a n. (před 1. lednem 1935).

II. Odpovědnost advokátního koncipienta, který podepsal jméno advokáta na podání (opravném prostředku), obsahujícím urážlivé projevy o určité osobě, za škodu vzešlou jí tím, že musila následkem zpětvzetí soukromé obžaloby na ochranu cti, podané proti advokátovi, hraditi útraty trestního řízení obžalovanému a zaplatiti své vlastní útraty právního zastoupení.

(Rozh. ze dne 17. března 1937, Rv I 343/35.)

Žalobce podal na Dr. V. Z-a, advokáta v Ch., soukromou obžalobu na ochranu cti, ježto se cítil dotčen urážlivými výroky, obsaženými v odvolacím spise, opatřeném podpisem jména uvedeného advokáta jako právního zástupce O. G-a, který vedl spor s manželkou žalobcovou. Za trestního řízení vyšlo najevo, že odvolací spis nepodepsal vlastní rukou obžalovaný Dr. V. Z., nýbrž že jej sepsal jeho koncipient Dr. L., který podepsal i jméno Dr. V. Z-a, tehdy nepřítomného. Byl proto žalobce nucen soukromou obžalobu vzít zpět a nahraditi Dr. V. Z-ovi útraty 163 Kč 80 h a zaplatiti své vlastní útraty právního zastoupení 150 Kč. Domáhá se proto na žalovaném Dr. L-ovi náhrady škody v částce 313 Kč 80 h, k níž žalovaný zavdal podnět tím, že neprávem podepsal na odvolacím spise jméno Dr. V. Z-a a že tak způsobil, že žalobce podal trestní obžalobu na nepravou osobu. Soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud vyhověl žalobě.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po formální stránce jest předeslati, že předmětem sporu jest nárok na náhradu 313 Kč 80 h a že jde o změňující rozsudek odvolacího soudu. Dovolání bylo podáno dne 19. prosince 1934, tedy ještě před účinností zákona č. 251/1934 Sb. z. a n., který v čl. I, č. 1 zvýšil bagatelní hranici § 448 c. ř. s. s 300 Kč na 500 Kč. Článek VI zákona č. 251/1934 Sb. z. a n. nemá výslovného předpisu o opravných prostředcích, podaných před jeho účinností, t. j. před 1. lednem 1935, jako je tomu na př. v čl. XI zákona č. 161/1936 Sb. z. a n. Jest proto přípustnost dovolání posuzovati podle předpisů platných v den jeho podání. Co se týká věci samé, je předmětem žaloby nárok na náhradu škody, která žalobci vznikla tím, že, cítě se uraženým na cti obsahem odvolacího spisu ve sporu C . . . , podepsaného jménem Dr. V. Z-a, advokáta v Ch., u něhož byl tehdy žalovaný koncipientem, podal na Dr. Z. obžalobu pro urážku na cti T . . . , obžalobu tu však byl nucen vzít zpět, ježto se ukázalo, že podpis Dr. Z-a na odvolacím spise napsal žalovaný v nepřítomnosti Dr. Z-a, jemuž obsah onoho odvolacího spisu nebyl znám, a tak se stalo, že žalobci vzešel závazek zaplatiti útraty Dr. Z-ovi a vlastnímu právnímu zástupci v zažalované částce. Předpis § 467 č. 5 c. ř. s. nařizuje, že na odvolacím spise musí být podpis advokátův. Podle výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 3. února 1909, č. 3331, není přípustné signovati podání razítkem s jménem advokátovým a nelze proto ani dopustiti, aby advokátovo jméno na odvolacím spise psala a za advokátův podpis vydávala jiná osoba. Podle § 31, odst. 2, c. ř. s. může advokátní kandidát, k substituci oprávněný, zastupovati advokáta, u něhož je zaměstnán, při jednáních a musí pak podpisovati protokoly vlastním jménem. Nikdo však není zmocněn advokáta podpisovati a vydávati napodobení za podpis advokátův. Z toho všeho vyplývá, že advokát musí podepsati vlastní rukou své jméno na odvolacím spise (rozh. č. 9398 Sb. n. s.). Na tom nic nemůže změnit odchylný obyčej, který se snad v té příčině mezi advokáty vyvinul, neboť jde o donucovací předpisy práva formálního. Když tedy žalovaný podepsal na uvedeném odvolacím spise jméno advokáta Dr. Z., u něhož byl zaměstnán, porušil shora dotčené zákonné předpisy a musí za to býti odpověden. Žalovaný namítá též, že žalobce jako pouhý svědek ve sporu C nebyl účastníkem a protivníkem v onom sporu a že proto nemůže býti řeči o jeho uvedení v omyl obsahem odvolacího spisu, avšak při tom dovolatel přehlíží, že, napadnuv urážlivě žalobce v onom odvolacím spise, uvedl v té příčině odvolací spis též do vztahu k žalobci a odpovídá mu proto za omyl, do kterého jej stran vydatele onoho odvolacího spisu uvedl. Žalovaný by žalobci za nepravý podpis Dr. Z. na onom odvolacím spise neodpovídal jen tehdy, kdyby se byl v něm o žalobci urážlivě nevyjádřil. Obě tyto skutečnosti — urážlivé vyjádření o žalobci a napodobení podpisu Dr. Z. — jest posuzovati ve vzájemné souvislosti. Žalobce ani jeho právní zástupce nebyli povinni zkoumati pravost podpisu Dr. Z. na onom odvolacím spise a konati šetření v té příčině, nýbrž mohli se spolehnouti, že jeho podpis je — jak zákon

předpisuje — pravý. Zdali výrok učiněný žalovaným o žalobci jako svědku, že nedovede rozeznati právo od bezpráví, pravdu od nepravdy, že takovému svědku nelze vůbec věřiti a že se o tom nabízí důkaz psychiatry, byl pro žalobce urážlivý čili nic, může v projednávaném sporu posouditi civilní soudce, a dovolací soud souhlasí s úsudkem odvolacího soudu, že výrok ten pro žalobce byl urážlivý. Byl tedy žalobce oprávněn podati proti vydateli onoho odvolacího spisu obžalobu pro urážku na cti, a když vinou žalovaného žaloval nepravého vydatele a musel proto vzítí trestní obžalobu zpět, jest mu za škodu tím povstalou odpověden ten, kdo ji zavínil, tedy žalovaný. Když pak důvod žalobního nároku byl takto prokázán a když se jeho výše stala při odvolacím ústním jednání mezi stranami nespornou, právem odvolací soud žalobě v plném rozsahu vyhověl, a nezáleží na tom, zdali žalobce nesporné útraty svého právního zástupce ve věci T . . . skutečně zaplatil čili nic, neboť škodou není jen zmenšení aktiv, nýbrž i rozmnožení pasiv (rozh. č. 6893 Sb. n. s.).

Čís. 15932.

Smluvní úrazové pojištění abonentní.

Bylo-li ve všeobecných pojistných podmínkách ustanoveno, že za částečnou trvalou invaliditu jest pokládati jen úplnou ztrátu anebo úplnou doživotní nezpůsobilost k užívání určitých údů nebo orgánů, nastal pojistný případ, měl-li úraz pojistníkův v zápětí jen trvalou nezpůsobilost určitého orgánu (ramene), snižující jen schopnost užívání údu (ruky), třebas tato neúplná neschopnost způsobila po případě úplnou neschopnost pojistníka k výkonu jeho povolání.

(Rozh. ze dne 17. března 1937, Rv I 1539/35.)

Žalobce byl u žalované pojišťovny pojištěn jako odběratel časopisu »V.« proti úrazu. Za částečnou trvalou invaliditu jest podle pojišťovacích podmínek pokládati jen úplnou ztrátu neb úplnou doživotní nezpůsobilost k užívání blíže jmenovaných údů nebo orgánů. Odškodnění činí za jedno ramě neb jednu ruku 60%. Při ztrátě neb úplné nezpůsobilosti k užívání několika prstů ruky neb nohy týmž úrazem se výše odškodnění zjišťuje součtem za jednotlivé chromé prsty ruky neb nohy podle určitých pojistných částek, takže nemůže připadnouti více než 60% za ztrátu všech prstů jedné ruky. Vyšší odškodnění než nejvyšší částka pro doživotní částečnou invaliditu nemůže býti v žádném případě žádáno. Žalobce uvedl, že dne 1. července 1933 utrpěl těžký úraz na předloktí a rameni, takže byl dělnickou úrazovou pojišťovnou uznán k další práci neschopným a dán do výslužby. Úraz oznámil ihned žalované, ale ta odmítla vyplatiti mu pojistnou částku. Domáhá se proto, tvrdě, že nastala pojistná příhoda, plnění z pojistné smlouvy žalobou. Žalovaná namítla, že nejde o trvalou částečnou invaliditu a tím méně pak o úplnou invaliditu žalobcovu ve smyslu § 5 pojistných podmínek, a i kdyby šlo o trvalou částečnou invaliditu, vzniklou úplnou ztrátou